

Estimats, estimem

Estimats germans i germanes,
després d'un any molt intens en la vida de l'Orde, de l'Església i del món, la proximitat del Nadal ens fa sentir la necessitat de reunir-nos en esperit en la pregària entorn del Senyor nat per nosaltres i sempre present entre nosaltres.

Signe i instrument d'unitat

Tot just el Fill de Déu acaba de néixer a la cova de Betlem i ja s'apleguen entorn d'ell els pobres i els rics, els sants i els pecadors, els savis i els ignorants. Tots se senten atrets per Jesús i més units entre ells.

Aquesta és la naturalesa de la unitat de l'Església: la comunió entre nosaltres és la conseqüència immediata de la comunió amb Crist. Però la unitat de l'Església no és exclusiva, perquè a través d'ella Crist atreu cap a ell tots els homes, tots els pobles. Perquè l'Església és, en efecte, "signe i instrument d'íntima unió amb Déu i d'unitat de tot el gènere humà" (*Lumen Gentium* 1).

L'Església no ho és d'una forma ideal, ho és a través nostre, a través dels seus membres. La natura, la vocació i la missió de l'Església són la identitat, la vocació i la missió de cada batejat. Ser signes i instruments de la íntima unió amb Déu i de la unitat amb tot el gènere humà és la vocació i la missió fonamental de cadascun de nosaltres. La nostra vocació de batejats consisteix a servir l'Església, o millor: a ser Església com a signe i instrument de comunió amb Déu i de comunió fraterna amb tothom.

Això coincideix amb el seguiment que Crist demana a cada batejat. Quan Jesús escollí els dotze ho feu "perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar" (Mc 3,14), és a dir, perquè cultivessin una íntima amistat amb ell i des d'aquí partissin en missió per reunir la humanitat en l'amistat de Crist.

Tal com ho demana amb força, passió i compassió el papa Francesc en l'encíclica *Dilexit nos*, "sobre l'amor humà i diví del Cor de Jesucrist", es tracta d'apropar-nos al

Cor del Senyor per fer experiència del seu amor ardent per nosaltres i per tothom. El Cor de Crist ens atreu cap a ell i al mateix temps ens empeny a la missió de tot batejat que consisteix a comunicar a tothom el foc del seu amor.

Una gran herència

Quan he vist citats en l'encíclica del papa tants autors nostres i sants místics cistercencs, com Bernat, Guillem de Saint-Thierry, Lutgarda, Matilde i Gertrudis de Helfta, d'entrada me n'he sentit orgullós, però tot seguit m'he preguntat: Visc jo, vivim en l'Orde d'aquesta preciosa herència espiritual? Vivim aquesta intensa i profunda amistat amb el Senyor? Com transforma la nostra vida el seu Cor que ens estima infinitament?

Potser llegim els nostres pares i mares amb un interès intel·lectual i espiritual; però què en fem del seu testimoniatge i espiritualitat en la nostra vida, en la vivència de la nostra vocació?

Això sí, l'ideal d'aquests sants és alt, sublim, místic. Però això no ens justifica, perquè precisament aquests autors, com ho fa també el papa, ens recorden que la mística cristiana no és un cim inabastable, ans l'acolliment d'una amistat que Crist ha vingut a oferir-nos abaixant-se fins a nosaltres en la nostra fràgil condició humana. És aquí on es tracta de deixar-nos estimar pel Senyor i estimar-lo per aquesta seva tendresa i misericòrdia.

De fet, els nostres pares i mares en la fe i en la vocació ens recorden que, si de debò volem seguir Jesús, ens hem de centrar el seu amor. Tot brolla del seu Cor traspasat, cimal de la Passió redemptora i de la revelació del misteri de Déu. Fins i tot un cop ressuscitat, Jesús començarà a manifestar-se mostrant aquesta ferida i insuflant en els seus deixebles l'Esperit Sant que vivifica l'Església, Esposa del Senyor i Mare de la humanitat regenerada dels fills de Déu Pare (cf. Jn 20,19-22).

Estimats, estimem

Medito sense parar i cito sovint una frase essencial d'una carta de sant Bernat: "*Amati amamus, amantes amplius meremur amari* – Estimats, estimem, i estimant mereixem de ser estimats més i més" (*Carta 107*).

En tenim prou amb les dues primeres paraules: "Estimats, estimem". Ho diuen tot sobre Déu i tot sobre l'home. Déu Trinitat podria dir d'ell mateix només això: estimats eternament i infinitament, estimem eternament i infinitament. Tot en la Trinitat consisteix a estimar i a ser estimats, sense cap diferència entre ambdós moviments, en una coincidència, en una contemporaneïtat total entre l'estimar i el ser estimats que és en el fons la natura de l'eternitat, d'aquell instant d'amor sense fi en què Déu viu, perquè l'amor en Déu és etern, circulació eterna i total d'amor infinit.

Quan trobem Jesucrist i rebem el do de l'Esperit Sant, l'amor de Déu toca el nostre cor i comença per a nosaltres una història d'amor sense fi, una relació de comunió eterna. Crist comunica al nostre cor l'experiència de ser estimats a través de la seva mirada, la seva paraula, els seus gestos. Ho fa sobretot a través de l'Església, la comunitat cristiana, és a dir, totes les persones que comparteixen amb nosaltres el fet de ser estimats per Déu, d'estimar-lo i d'estimar-nos els uns als altres tal com ell ens estima.

Aquesta és la mística de comunió que tots estem cridats a viure, cadascú amb el seu do, el seu temperament, les seves qualitats, però també amb les seves limitacions i fragilitats. Tota vocació en l'Església és una forma d'aquesta experiència. La missió de cada u consisteix a transmetre aquesta experiència a tots aquells amb els quals ens trobem.

La vida monàstica, tal com ens la van transmetre els nostres pares i mares des dels orígens, està cridada a viure això amb especial concentració, a fi de ser signe del cor de tota vida cristiana, de tota vocació i missió.

Aquesta vocació no ens ha d'espantar, o entristir perquè som tan incoherents i estem ocupats en altres coses, ja que el nostre carisma és una font inexhaurible com l'amor de Déu, una font sempre a l'abast de la nostra set i de la set de tota la humanitat, tan mancada de la consciència i experiència de ser estimada des de sempre i de poder estimar per sempre. Només cal reconèixer humilment que és d'això que tenim set.

Sobre això ens conforta ja el Deuteronomi, quan ens diu: «Aquesta Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: "Qui serà capaç de pujar-hi i portar-nos-la, per fer-nos-la conèixer i perquè la puguem complir?". Ni és tampoc a l'altra banda de mar, que puguis dir: "Qui serà capaç de travessar el mar i portar-nos-la, per fer-nos-la conèixer i perquè la puguem complir?". La paraula és molt a prop teu; la tens als llavis, la tens al cor, perquè puguis complir-la.» (Dt 30,11-14)

Sovint no ens abandonem a la gràcia de Déu perquè pensem que cal pujar al cel per conquerir-la, quan de fet Déu ha davallat ja fins a nosaltres per donar-nos-la. És això el que hem de contemplar i acollir amb joia en l'Infant de Betlem. És això el que se'ns recorda i sens dona en cada Eucaristia.

La joia de Jesús

En descobrir l'amor de Déu ja totalment revelat i ofert podem experimentar la joia de Crist.

Jesús va exultar en l'Esperit Sant tot exclamant: "T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho" (Lc 10,21). Ens ha revelat així la natura de la seva joia més gran. No tant la joia de rebre un do del Pare, ans la de ser ell mateix donat pel Pare als petits, als pobres, a tots. La joia autèntica no consisteix a rebre quelcom per a un mateix, sinó de ser donats per Déu.

Descobrir que som un do de Déu és la gràcia més gran de la vida. Una gràcia que coincideix amb el descobriment de la pròpia vocació i missió que, en qualsevol forma i estat de vida, consisteix a ser inserits i conformats al do del Fill que el Pare fa al món. Per poder viure això se'ns dona l'Esperit Sant, és a dir, l'Amor en el qual el Pare i el Fill s'estimen, l'amor amb el qual, estimats, estimen. És el do que rebem amb el Baptisme i la Confirmació, en l'Eucaristia i a través de tots els sacraments. És el do que la Paraula de Déu ens revela i que la comunitat cristiana ens permet d'encarnar en nosaltres i entre nosaltres.

Quan percebem aquest misteri, ja no ens preocupem més del que puguem rebre de l'Església, de la nostra comunitat o de la vocació que hem abraçat, perquè copsem i experimentem que l'Església, la comunitat i la vocació són els instruments a través dels quals Déu dona la nostra vida amb Crist al món. Som transformats progressivament per l'Esperit en el do que el Pare fa del Fill al món, malgrat les nostres resistències i caigudes. No hi pot haver una utilitat i una realització més gran de la nostra vida que aquesta, perquè el món sencer té necessitat únicament de Crist, i si no l'hi donem és inútil donar-li una altra cosa.

Que el fet de ser presos i donats sigui una plenitud de joia, no ho podem entendre, però ho experimentem si amb pobresa de cor ens abandonem a les mans de Déu que, com el pa de l'Eucaristia, prenen el nostre no-res, el parteixen per repartir-lo i el donen sense mesura. És la joia dels sants, la joia dels màrtirs, la nostra joia que de vegades gustem en les petites coses, oferint-nos en els serveis senzills i en les atencions als altres que el Senyor ens demana en la realitat quotidiana.

Sense aquesta disponibilitat a deixar-nos prendre com a do, el cor se'ns omple de tristesa, d'insatisfacció, de lamentacions, que fan la vida estèril, encara que tal vegada haguéssim reeixit a amuntegar riqueses i honors mundans.

Avui més que mai és important que ens ajudem a viure com Jesús per poder alegrar-nos com ell, donant fruit pel Regne.

Identitat sinodal

Al final del Sínode dels Bisbes, al cap d'un mes d'escolta i de diàleg amb tants representants de les Esglésies escampades per tot el món, ens ha estat donada l'encíclica *Dilexit nos*. El fruit del Sínode no ha de ser una millor organització de l'Església, que sempre tindrà les seves pobreses humanes, sinó un ajut mutu més conscient i decidit per a viure la comunió a fi d'encarnar la missió de l'amor de Crist a la humanitat.

Durant el Sínode he pensat sovint en la sinodalitat viscuda en comunitat i entre les comunitats que sant Benet amb la Regla i els primers Cistercencs amb la *Carta caritatis* ens han transmès. També en aquest cas m'he preguntat: què n'hem fet d'aquesta preciosa herència? Hem d'admetre que no sempre l'hem viscuda com cal, i, per tant, no n'hem estat prou testimonis en l'Església.

Però també la sinodalitat, com la mística del Cor de Crist, no és tan sols una bona pràctica: pertany a la identitat carismàtica de l'Orde, tal com pertany a la identitat de l'Església. La identitat és com l'ànima d'un cos. No es tracta tant de recuperar un objecte perdut, sinó de revifar òrgans i músculs que, poc o molt, s'han atrofiat en nosaltres i entre nosaltres. La gràcia de Déu ho pot fer sempre, com quan en la visió d'Ezequiel, tota una plana plena d'ossos secs, al buf de l'Esperit, es van ajuntar l'un amb l'altre i van recuperar la carn viva i l'ànima a fi que el poble de Déu pogués ressorgir (cf. Ez 37,1-14).

Tenim necessitat d'aquesta nova vitalitat del Cos de Crist que formem, per ser en el món el llevat d'un poble de Déu que uneixi la humanitat en la pau i en l'amor. Tot el món necessita ser estimat i aprendre a estimar. Altrament l'experiència de ser odiats,

massa estesa avui dia, produirà odi i més odi. La humanitat sofrent crida: “Odiats, odiem!”. Crist ens mana anunciar que “estimats, estimem”, fins i tot els nostres enemics.

Pelegrins d’esperança

Quan pensem en la natura sinodal de l’Església i de les nostres comunitats, no hauríem de pensar només i sobretot en l’aspecte organitzatiu. La sinodalitat és essencialment una qüestió d’amor mutu que brolla de la consciència i experiència que Déu ens ha estimat primer. La sinodalitat fa visible entre nosaltres que som estimats de Déu per poder estimar com ell, creant així entre nosaltres una comunió capaç de portar a Crist tot el món.

M’agrada il·lustrar la sinodalitat eclesial amb l’episodi dels quatre amics que porten a Jesús un paralític perquè el guareixi (cf. Mc 2,1-12). Fan “camí junts”, sinodalment, en la fe en Jesús, per presentar-se ells mateixos i llur amic malalt davant el Salvador. Mentre caminen, és clar, parlen entre ells i s’escolten, cercant el consens i l’harmonia entre ells, per compartir el pes del malalt i la fatiga de portar-lo fins a dalt el sostre de la casa per baixar-lo després davant de Jesús, oferint cadascú les forces que té i demanant ajuda per les que no té. Entre ells la comunió, l’amor, l’amistat es concreten en obres, s’encarnen, i per això són també més evidents per a ells mateixos, per al paralític i per als qui els contempen. I és, al capdavall, aquest amor recíproc el que permet a Crist de manifestar-se a ells i a tots com el Salvador i Redemptor de l’home.

Som cridats a viure d’aquesta manera la sinodalitat entre nosaltres. El paralític que hem de portar entre tots a Jesús som tots nosaltres, i també tot el món, la humanitat malalta, dividida, esgarriada. Només Jesús ens pot salvar a tots, perdonant-nos els pecats i guarint-nos del que ens impedeix caminar en una vida nova.

L’experiència més bella que faig a l’Orde no és quan tot va bé, sinó quan podem, entre tots, tenir cura del qui ho passa malament. La sinodalitat de la cura és ja plenitud de comunió, més fecunda que qualsevol èxit.

Manquen poques setmanes per l’inici del Jubileu, un temps extraordinari de gràcia que el Sant Pare ha posat sota el lema: “pelegrins d’esperança”. El camí conjunt dels qui han portat a Jesús llur amic necessitat és una icona del que vol dir ser pelegrins d’esperança. Vulguem, germans i germanes, ser-ho entre tots i d’aquesta manera durant aquest any jubilar per rebre la gràcia de viure sempre així, renovant la vida de l’Orde i de l’Església?

Tal vegada la meva Carta de Nadal s’hagi transformat de mica en mica en una Carta de Pasqua... Però, en el fons, per què Jesús va néixer a Betlem si no per oferir la seva vida fins a la mort en Creu i ressuscitar per comunicar-nos el do de la seva vida que fa ressorgir el do de la nostra?

Que aquest Nadal ens concedeixi de compartir amb joia i esperança, com ho va fer la Verge Maria, l’Amor que ens estima gratuïtament i que fa que ens estimem amb gratitud.

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori OCist